

Můj otec mi dává chléb: Co potřebuje LGBTQ+ komunita od Církve?

Což by někdo z vás dal svému synu kámen, když ho prosí o chléb? Nebo by mu dal hada, když ho poprosí o rybu? Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše váš Otec v nebesích dá dobré těm, kdo ho prosí! ~Matouš 7, 9-11

"Jestli je to špatně, budeš mi muset ukázat jinou cestu, protože já ji prostě nevidím," zašeptala jsem Bohu v devatenácti letech svou modlitbu, zavřela Bibli a otočila se. Uprostřed svých zkušeností s lesbickými vztahy jsem zpochybňovala [křesťanské učení o homosexuálním sexuálním chování](#). Mnozí křesťanští představitelé - od těch katolických, účastníků se Synody až po evangelikální pastory z megacírkví - si nyní kladou podobné otázky. Jsou všechny tyto otázky, nad již vyřešenými otázkami, kladeny s dobrými úmysly? Příliš často se totiž ptáme, protože se nám nelíbí odpověď, kterou už známe. Ptáme se, abychom dostali jiné odpovědi.

Poprvé jsem zažila přitažlivost k osobě stejného pohlaví během mládežnického setkání v baptistickém sboru. Seděla jsem na podlaze, opřená zády o gauč. Jedna z našich vedoucích, mladá vdaná žena, si bez jakýchkoliv postranních úmyslů začala hrát s mými vlasy, dlouhými do pasu. Vzvednul se ve mně příval pocitů, které mě zmátly. Šokující a nečekané, přesto však velmi silné a nepřekonatelné. Ve dvanácti letech jsem ještě nemohla tušit, že tento konflikt mezi mou sexualitou a vírou, se stane nejhlubším a nejintenzivnějším bojem mého života.

Ačkoli etiologie homosexuální přitažlivosti není zcela jasná, já si ji spojuji se dvěma náročnými zážitky z mého dětství - s dvojicí hlubokých zranění. Prvním je, že jsem jako dítě byla odebrána své biologické rodině. A přesto, že moji adoptivní rodiče byli laskaví a milující, tak toto oddělení zanechalo hlubokou, tzv. "[prvotní ránu](#)". Co si pamatuji, tak jsem vždy toužila po své biologické matce a přitahovala mě každá žena, která mi projevila péči nebo laskavost. Druhým zraněním bylo opakované sexuální zneužití mým strýcem a to během letních prázdnin. Tyto základy položené v počátcích mého života hluboce ovlivnily můj celkový vývoj, sexuální i další.

Když se u mě o dva roky později začala objevovat přitažlivost ke stejnému pohlaví, styděla jsem se, cítila hanbu a snažila jsem se tyto pocity zcela potlačit. Na střední škole jsem byla zmatená, trpěla jsem a přemýšlela jsem o sebevraždě - celkem [běžný příběh](#), který [se nezlepšil ani](#) když ve škole a ve společnosti rostlo přijetí homosexuálů. Potlačené rány ve mně začaly otevřeně krváčet. V patnácti jsem si na školní ples vzala smoking, ostříhala jsem si vlasy "na sportovno" a přála si jít na rande s holkou. Tímto genderově odlišným debutem začal oficiálně můj boj. Celá škola usoudila, že jsem lesba. V obavách, že mají pravdu, jsem si udělala plán. Najdu si kluka a vyspím se s ním, abych všem dokázala, že se pletou. Tato zoufalá strategie skončila s předvídatelným výsledkem: hroznými zážitky, pocitem viny, ještě větším studem a hlavně beznadějí. V souladu s [nejnovějšími daty](#) mě moje pubertální sexuální aktivita přivedla k sebevražedným myšlenkám ještě mnohem víc.

V té nejzoufalejší situaci se však ukázala Boží láska. Ježíš přišel hledat a zachraňovat ztracené a jen díky Jeho milosrdenství jsem mezi nimi byla i já. Jedenáct dní před mými šestnáctými narozeninami jsem prožila opravdové obrácení a chtěla jsem následovat Krista, kamkoli mě povede. Nikdy předtím jsem nebyla tak šťastná. Ježíš mě miluje a chystá se změnit můj život. Byla jsem [nové stvoření](#) - "*staré věci pominuly, hle, tvořím nové*". Protože jsem nyní byla v Kristu, myslela jsem si, že moje přitažlivost ke stejnému pohlaví a s

ní spojené problémy budou ty tam. Až na to, že nebyly. Písmo ve skutečnosti říká, že teprve začíná proces stávání se novým stvořením. Moje přitažlivost k osobám stejného pohlaví i moje zranění tu stále byly a čekaly, až se s nimi vypořádám. A já jsem nevěděla jak, a tak jsem je dále potlačovala. Rozhodně jsem nevěděla, jak je Pánu svěřit.

Na vysoké škole jsem se po letech bojů sama vzdala. Odešla jsem od Boha a to přímo do náruče ženy. Udělala jsem coming out a začala budovat svůj život na základě své lesbické identity. Měla jsem přítelkyni a cítila jsem se šťastná - skutečně, protože na čas hřích člověka udělá šťastným. A stejně jako u marnotratného syna mě můj Otec nechal jít. Nelhal mi. Neřekl, že se mohu radovat v Jeho domě a zároveň mít všechna potěšení vzdálené země. Opustila jsem tedy Jeho dům a vydala se na dalekou cestu.

Odchod od Boha pro mě byl bolestný, ale vědomý krok. Věděla jsem, že křesťanské učení, které jsem odmítla, je jednoznačné. Jenže uhýbat před svědomím je obtížné. V hloubi duše jsem věděla, že to, co dělám, je nemorální. I když jsem nikdy neslyšela nic o přirozeném zákoně, instinktivně jsem věděla, že porušuji něco zásadního. Mé tělo nebylo stvořeno pro sexuální aktivitu, které jsem se věnovala. A to ani přes silnou touhu a potěšení. Nechtěla jsem však činit pokání, bránila jsem se před odsouzením a obhajovala jsem své jednání. Nevybrala jsem si přece, že budu prožívat takovouto přitažlivost; ba dokonce mi připadala přirozená.

Narodila jsem se taková? Psal se rok 1989 a pátrání po "homosexuálním genu" bylo stále intenzivnější. Uchylovala jsem se k tvrzení, že ano, ale ve skutečnosti jsem tomu sama nevěřila. Byla to šikovná zástěrka. V té době jsem ještě nevěděla, že výzkumy dobře prokazují, že mezi těmi, kdo prožívají přitažlivost k osobám stejného pohlaví a chovají se homosexuálně, je [zvýšený výskyt](#) traumat z dětství, zejména pak traumat spojených se [sexuálním zneužíváním](#). Psychologie připouští, že v otázce stejnopohlavní přitažlivosti musí hrát roli komplexní interakce genetiky, prostředí a zkušeností a rozsáhlé studie posledních let přinesly definitivní důkazy, že sexuální orientace [není geneticky předurčená](#), a dokonce [ani primárně dědičná vlastnost](#). I kdyby byly takové sklony vrozené, nezbavovalo by mě to morální odpovědnosti přizpůsobování mé vůle té Boží. Ale já se prostě bavila a nechtěla jsem na takové věci myslet. Svůj život jsem dál stavěla na své lesbické identitě.

V té době jsem začala usilovně pátrat po své biologické matce a nakonec jsem získala i soudní příkaz k odtajnění záznamů o mé adopci. Večer předtím, než jsem ho měla předložit, jsem byla s kamarádkami v lesbickém baru hlavního města. Když jsme se procházely centrem Austinu, bouřlivě a vzdorovitě jsem prohlásila: "Miluju tenhle život a nic mě nikdy nepřinutí se ho vzdát!" Druhý den ráno mi státní úředník předal můj původní rodný list. Když jsem otevírala obálku, která měla odhalit jméno mé matky, tráslý se mi ruce. Konečně ji najdu!

Dovolte mi teď skočit na konec příběhu. Vřelého přijetí, o kterém jsem snila, jsem se nedočkala. Moje krásná maminka se ani zdaleka netěšila z toho, že mě slyší a přiznala, že se toho dne vždycky děsila. A já byla na její odmítnutí žalostně nepřipravená. Prožívaná bolest mě skutečně překvapila. Několik dní jsem od rána do večera probrečela. Po týdnu jsem si začala uvědomovat, že mi ty slzy nekalí zrak, ale naopak ho vyjasňují. Podobně jako marnotratný syn jsem přicházela k rozumu.

Poprvé po mnoha měsících jsem s Bohem vedla rozhovor, který vypadal následovně: "Bože, nevím, jak jsem se dostala až sem, ale bez Tebe nemohu žít. A jestli existuje nějaký způsob, jak mě můžeš přivést domů,

přived' mě domů." Musela jsem se vrátit do Otcova domu. A stejně jako v tom podobenství mi Otec běžel naproti.

Mé pocity se ale neměnily. Nechtěla jsem se vzdát svého lesbického života, ale věděla jsem, že mě Ježíš volá, abych ho opustila. Byla jsem hluboce rozpolcená a cítila se ve slepé uličce. "Jsem přece lesba. Když jsem lesba, jak mám činit pokání z toho, kým jsem?" "Nevím," odpověděla jsem. Když jsem s touto otázkou zápasila, prozřetelně jsem narazila na televizní pořad o právech homosexuálů. Mezi zprávami, které převážně schvalovaly homosexualitu, byl krátce představen příběh křesťanů, kteří opouštějí homosexualitu a následují Krista. Byla jsem v šoku. Nikdy jsem o nikom takovém neslyšela! Nepřekvapilo mě, že byli vykresleni jako blázni. Reportérka se netrpělivě ptala ženy, která přiznala, že se svou přitažlivostí stále bojuje: "No tak, všechny tyhle věci o Bohu stranou, řekněte nám pravdu. Kdybyste si teď mohla vybrat, koho byste si vybrala? Vybrala byste si muže, nebo ženu?" A její odpověď? "Vybrala jsem si Ježíše."

S těmito slovy mi do duše vniklo světlo. "To zvládnou. To je to, co mohu udělat. Rozhodla jsem se pro Ježíše. Protože já bych jí nemohla odpovědět, že bych si vybrala muže. Na sto procent bych si totiž vybrala ženu. Ale to, co mohu udělat je následovat v poslušnosti Krista. Moje sexuální pocity mě nemusí určovat. Vybírám si Ježíše."

Tak jsem odevzdala svou sexualitu Bohu a zaměřila se na Jeho následování. Nikdy jsem si nemyslela, že se moje přitažlivost k ženám zmírní a plně jsem očekávala, že budu po zbytek svého pozemského života svobodná, v celibátu a budu se potýkat s touhami. Ale byla jsem ochotna to udělat, protože jsem věděl, kdo mě o to žádá: "Pane, ke komu jinému máme jít? Ty máš slova věčného života."

Na začátku byl můj boj s pokušením opravdu tvrdý a neustálý. Nikdy předtím jsem s chtíčem opravdu nebojovala, ale teď ano. Upřímně jsem si myslela, že to nezvládnou a mé odhodlání jít jinou cestou bylo to tam. V zoufalství jsem rozjímala o Ježíši a Jeho pokušeních na poušti. Uvažovala jsem o tom, jak Ježíš po čtyřiceti dnech oprávněně pociťoval hlad, nicméně svou moc k uspokojení svých potřeb nevyužil ke zlému. Odmítl proměnit kameny v chléb. A právě poté, co odolal Satanovým nabídkám, přišli andělé a obsluhovali Jej. Často jsem si to připomínala.

Všechno to bylo čerstvé, když mi poštou přišlo největší pokušení - přání od mé bývalé přítelkyně. Samozřejmě, že se chtěla vrátit. "Kopou do mě, když jsem úplně na dně," řekla jsem tehdy kamarádovi: "snažím následovat Krista a tohle je jediná žena, které nedokážu odolat, prostě za ní půjdu, " nakonec jsem svůj monolog zakončila slovy: "Ale já to neudělám. Tyhle kameny v chléb neproměním." A jak jsem se rozhodla, tak jsem i udělala.

A když jsem ta slova vyslovila, zaklapla jsem přání. Otevřela jsem jej před tím totiž tak rychle, že jsem nevěnovala pozornost tomu, co bylo na přední straně. Na přední straně byl jediný obraz - hromada kamenů zblízka. A na zadní straně bylo napsáno: "Kameny na pláži." Boží znamení nemohlo být jasnější: Víím, že máš hlad, ale tohle není chléb. Můj hlad byl oprávněný, ale jeho ukojení prostřednictvím vztahu mezi osobami stejného pohlaví nikoli. Měla jsem důvěřovat Bohu a čekat, že mi dá chléb ve svůj čas. Koneckonců, byl to Ježíš, kdo řekl: *Což by někdo z vás dal svému synu kámen, když ho prosí o chléb?*

Kameny nejsou ani výživné, ani určené k trávení. Sexuální vztahy mezi osobami stejného pohlaví nejsou ani sjednocující, ani se doplňující a nikdy nemohou být plodné. Měla jsem sexuální touhy po věcech, které nemohly naplnit Boží záměr s mým ženským tělem. Stejně jako jsem nebyla stvořena ke konzumaci

kamenů, nebyla jsem stvořena pro vztahy mezi osobami stejného pohlaví. Bůh mě nestvořil jako lesbu. Navzdory mé přitažlivosti ke stejnému pohlaví nejsem nějakou třetí kategorií člověka, vždyť ani mé tělo a reprodukční systém nejsou uspořádány jinak. Můj Otec neřekl, že mi v mé sexualitě budou kameny sloužit jako chléb. Neohýbá kvůli mě přirozený zákon, ale pomáhá mi žít v souladu s ním. Bůh mě požádal, abych Mu důvěřovala, protože je dobrý a jen v rámci Jeho vůle mohu vzkvétat a být svobodná.

Během postgraduálního studia jsem našla evangelikální církev a byla jsem obdarována duchovně zralými doprovázejícími, kteří se za mě modlili. Když zjistili, že jsem se identifikovala jako lesba a stále prožívám přitažlivost ke stejnému pohlaví, nikdy o mě jako o lesbě nemluvili. Nikdy neřekli: "Amy je lesba." Jak o nás mluví Dobrý pastýř? Volá nás jménem. A oni dělali totéž.

Více než deset let mě opečovávali svým přátelstvím a modlitbami. Dozrávala jsem v učenictví a potvrzovali mou identitu v Kristu, pomáhali mi vstát po každém pádu a na každém kroku mi ukazovali na Ježíše. S těmito úžasnými doprovázejícími jsem stále ve společenství a dodnes se za mě modlí.

V průběhu zmíněných deseti let se moje přitažlivost k ženám skutečně snížila. Po třicítce jsem dokonce začal prožívat přitažlivost k mužům. Nikdy jsem o žádný vztah s mužem neusilovala ani ho neočekávala: moje orientace se mi zdála pevně daná a společnost mě vedla k přesvědčení, že jde o vlastnost, která se nikdy nemění. Později jsem se dozvěděla, jak moc bylo vyprávění o [neměnnosti](#) politicky zneužito. Hlavní organizace za práva homosexuálů vedly účinnou kampaň, aby popřely možnost změny a vytvořily [společenské normy, které transformaci bránily](#). Navzdory jejich úsilí [zůstává lidská sexualita proměnlivá](#). Možnost změny vlastních tužeb je reálná a nesčetné studie a svědectví tuto pravdu dokazují.

K mému překvapení jsem se v sedmatřiceti letech vdala a narodily se mi dvě děti. Kdybych však zůstala svobodná, jak jsem si vždycky myslela, byla bych více než spokojená. Vybrala jsem si Ježíše a skutečně, On sám stačí. Moje radost a životní naplnění nepochází z mé sexuality ani z mého manželského stavu, ale z mého Stvořitele a z toho, že žiji v souladu s Jeho vůlí.

Jak jsem již [napsala](#) dříve, jsem velmi vděčná, že existuje zájem o větší pastorační doprovázení těch, kteří se potýkají se svou sexualitou. Jsem však vážně [znepokojena](#) těmi, kteří na tento boj reagují tím, že [se zasazují o kapitulaci před hříchem](#). Příliš mnoho lidí ve jménu přijetí a začlenění hlásá, že křesťanské morální učení se po tisíciletí nějak míjí účinkem. Skutečnost je taková, že Boží přikázání jsou darem lásky a Bůh zakazuje pouze to, co nám škodí. Co motivuje tento katastrofální kompromis v něčem, co je nejen dosvědčeno v celém církevním učení, ale také deklarováno v teologii těla? Snad největším faktorem je falešný soucit a zavádějící (a nesprávně pojmenované) milosrdenství.

Již po desetiletí je známo, že osoby, které se identifikují jako sexuální menšiny, trpí negativními rozdíly v duševním a fyzickém zdraví ve srovnání s heterosexuály. Obětním beránkem těchto rozdílů byla dlouho zátěž ["menšinového stresu"](#) pramenící z odmítání ze strany společnosti i z nesouhlasu církve. Náš soucit s trpícími nás ale svádí na zcestí. "Stačí, aby byly vztahy osob stejného pohlaví normalizovány a vše bude v pořádku. Pokud jim poskytneme dostatek utvrzení a přijetí, tyto lidé už nebudou trpět." Pravdou je, že rekordně vysoká společenská akceptace, legalizace manželství osob stejného pohlaví a masivní kulturní přesun moci tyto rozdíly nezmírnily, jak ukazuje jedna [studie](#) za druhou.

Spolu s [údaji z Nizozemska](#), které jako první země na světě legalizovalo manželství osob stejného pohlaví, vypovídají nedávné [populační studie v USA](#) o tomtéž: rostoucí společenská afirmace neodstraňuje rozdíly v

duševním a fyzickým zdraví mezi heterosexuály a těmi, kteří se identifikují jako lesby nebo gayové. V Austrálii přinesly čtyři vlny populačních průzkumů mladých žen v roce 2010 [podobné výsledky](#). Autoři vyjádřili své zděšení a překvapení nad tím, že navzdory tomu, že studie byla provedena v době, kdy "akceptace sexuality osob stejného pohlaví byla relativně vysoká", data ukázala, že "přijetí neheterosexuální identity bylo stále spojeno s velkým a významným zvýšením psychických potíží".

Během tří desetiletí, napříč třemi generacemi, na třech různých kontinentech [nedošlo k žádné měřitelné změně](#). Proč? Protože existuje "zákon vepsaný do srdce", přirozený zákon a alternativní sexuální chování tento zákon porušuje. Naše těla k tomu nebyla stvořena, a proto jsme k tomu nebyli stvořeni ani my. Technologický a politický "pokrok" může nabídnout nová práva. Ani jedno však nemůže změnit prostou realitu [škodlivosti](#) a [neplodnosti](#) neheterosexuálního sexu.

Když jsou s touto pravdou konfrontováni, mnoho pokrokářů - v církvi i mimo ni - se ve svých omylech jen utvrdí. [Australští výzkumníci](#) navrhuji, že zmírnění potíží bude vyžadovat "reformu heteronormativních společenských struktur" a "demontáž společenských struktur, které tyto rozdíly nadále vytvářejí", aby "bylo podpořeno duševní zdraví a wellbeing mladých žen". Boží stvořený řád a plán však není utlačovatelskou "společenskou strukturou" vytvořenou lidskýma rukama. Ti, kdo chtějí změnit křesťanské učení, aby zmírnili trápení osob identifikujících se jako LGBTQ+, se přizpůsobují této světské moudrosti. Aby tak učinili, nemají jinou možnost než se vzepřít Bohu a pokusit se rozbít samotnou realitu. Tím jsou odsouzeni k neúspěchu a prohlubují právě to utrpení, které podle svých slov chtějí léčit.

A co teď potřebujeme? Potřebujeme LGBTQ+ osoby milosrdně přijímat, ale zároveň zůstat v pravdě ohledně toho, kým je člověk a ohledně lidské sexuality.

Věrní pastýři, kněží a církevní hierarchové: Potvrzování chování osob stejného pohlaví a falešných sexuálních identit není doprovázením, ale opouštěním. Skutečná pastorační péče o osoby identifikující se jako LGBTQ+ spočívá v tom, že se s nimi setkáme tam, kde jsou, milujeme je a přijímáme a doprovázíme je k Ježíši, který je plný milosti a pravdy. Pamatujte, že nabízíte chléb uprostřed kultury, která normalizovala jezení kamenů. *Což by někdo z vás dal svému synu kámen, když ho prosí o chléb?*

Dobrý otec nedá svému dítěti kámen. Dobrý otec dává chléb. Prosím vás, abyste jako pastýři jeho stáda dělali totéž.

Amy E. Hamilton, Ph.D., is a Research Associate at the University of Texas at Austin and a Fellow at the Nesti Center for Faith & Culture-University of St. Thomas, Houston. Dr. Hamilton has been a Fulbright scholar and a Social Science Research Council Sexuality Research Fellow. Her dissertation focused on the life narratives of Christians who had experienced conflicts with their spiritual and sexual identity. She studies and writes on topics related to marriage, faith, gender, and sexuality. Her work can be found at amyhamilton.org. A portion of this essay appears in the recently released (September 2024) volume [Lived Experience and the Search for Truth: Revisiting Catholic Sexual Morality](#).